

[Justitsministeren.]

så længe der ikke var truffet afgørelse i den verserende straffesag.

Jeg nævnte før, at passet blev udleveret imod en sikkerhedsstillelse på 100.000 kr. Denne sikkerhed foreligger i form af 2 pantebreve af pålydende henholdsvis 73.000 kr. og 116.000 kr. Da der har været forlydender fremme om, at pantebrevene ikke skulle kunne dække politiets krav, vil jeg gerne her sige, at der intet er, som indicerer, at pantebrevene ikke ved salg skulle kunne indbringe mindst 100.000 kr.

Første statsadvokat for København har vedrørende politiets udlevering af passet udtalt, at han ikke vil anse det for udelukket, at retten ville have givet politiet medhold, såfremt man havde modsat sig udlevering. Dette synspunkt støtter statsadvokaten dels på en vurdering af de Frode Hansen påsigtede kriminelle handlinger, dels på, at man efter hans opfattelse ikke ganske kunne bortse fra risikoen for, at sigtede ville søge at unddrage sig strafforfølgning. På denne baggrund ville statsadvokaten have fundet det ønskeligt, at politiet havde nægtet at udlevere passet og henvist Frode Hansen til at indbringe spørgsmålet for retten. Da afgørelsen af, om passet burde udleveres, imidlertid beror på et skøn, finder statsadvokaten dog ikke anledning til at udtale kritik over for politiet. Denne udtalelse har rigsadvokaten tiltrådt.

Efter at jeg nu har gjort mig bekendt med sagen, kan jeg sige, at jeg er enig med statsadvokaten og rigsadvokaten i vurderingen af politiets disposition. Det havde herefter, også efter mit skøn, været rigtigst, såfremt politiet i det foreliggende tilfælde havde afslået at udlevere passet og dermed overladt afgørelsen til retten. Men jeg finder ikke, at der af politiet er udøvet et sådant fejlskøn ved udleveringen af passet imod en betydelig sikkerhed, at der er grundlag for at kritisere dispositionen.

Den beklagelige omstændighed, at Frode Hansen svigtede det givne løfte om at vende hjem, bør ikke føre til en anden vurdering af sagen. Afgørende må i så henseende være, at politiet, der efter det for mig oplyste under hele efterforskningen i straffesagen nøje fulgte Frode Hansens økonomiske dispositioner, heri intet fandt, der kunne pege i retning af, at han ville søge at und-

drage sig strafforfølgning ved flugt. Tværtimod havde Frode Hansen så sent som i september 1964 foretaget betydelige kapitalinvesteringer her i landet.

Når det ærede medlem dernæst har spurgt, hvad jeg agter at foretage til undgåelse af lignende tildragelser i fremtiden, vil jeg gerne først bemærke, at politiet i det hele taget kun i et meget begrænset antal tilfælde beslaglægger en sigtets pas. I de første 10 måneder af 1964 har Københavns politi således hos 2.700 sigtede på fri fod kun beslaglagt pas i en halv snes tilfælde. I disse meget få tilfælde vil politiet naturligvis være yderst tilbageholdende med at efterkomme anmodninger om udlevering af de i bevaring tagne pas og først træffe afgørelsen efter indgående overvejelser, baseret på et skøn i den enkelte sag.

At give regler for udøvelse af et sådant skøn vil efter min opfattelse ikke være muligt; hertil er sagerne alt for forskelligeartede. Den eneste regel, man kunne give, måtte formentlig gå ud på, at politiet overhovedet ikke selv må tage stilling til tilbagegivelse af pas, men altid skal henvise andrageren til at indbringe spørgsmålet for retten efter bestemmelserne herom i paslovens § 2, stk. 2. Jeg ville anse det for et tilbageskridt, såfremt muligheden for at udøve skøn til fordel for den sigtede blev frataget politiet, og jeg mener derfor ikke at kunne foretage yderligere i anledning af denne sag.

Hvis der i det ærede medlems bemærkninger lå en kritik over for vor diplomatiske repræsentant i Brasilien, er jeg jo ikke i stand til at give noget svar herpå, men jeg går ud fra, at det ærede medlem i så fald vil rette denne kritik til rette vedkommende, min kollega, den højtærede udenrigsminister.

Hagen Hagensen: Må jeg først sige, at der i mine bemærkninger om den danske ambassadør i Brasilien ikke lå nogen form for kritik af ham, men derimod måske nok en kritik af, at der ikke var tilgæet ham underretning om sagen, så hans holdning over for vedkommende måske kunne have været anderledes. Det var på denne baggrund, jeg gjorde min bemærkning om ham i forbindelse med mit spørgsmål til den højtærede justitsminister.

Det skuffede mig, at den højtærede mini-